

Hard op weg naar het concertpodium

door Govert van Veen govert.vanveen@bndestem.nl, vrijdag 09 april 2010 | 08:25 | Laatst bijgewerkt op: vrijdag 09 april 2010 | 08:38

Tekstgrootte

Kees van der Heijdt is finalist in het Benelux Fluitconcours. foto Peter van Trijen/het fotoburo

ROSENDAAL - Wat een familie. Vader is pianist en dirigent, moeder speelt dwarsfluit bij het Zeeuws symfonie-orkest, beiden geven les en zijn beroepsmusici.

Oudere broer Jasper speelt ook verdomd aardig piano. En Kees van der Heijdt, de vijftienjarige benjamin van de familie? Kees heeft, net als zijn moeder, de dwarsfluit gekozen als lievelingsinstrument. Ook hij wil daarmee zijn brood verdienen, later.

Geen wonder dat de woning aan de Boulevard in Roosendaal een en al muziek ademt. Een percussie-opstelling en een piano zijn in het hart van de kamer gepositioneerd, elders in de woning bevinden zich nog eens twee piano's. Terwijl Kees praat in de voorkamer, geeft zijn vader les in het achterhuis. En nadat hij zojuist weer een leerling heeft uitgezwaaid, zegt Ted van der Heijdt, dirigent van onder meer het Roosendaals Kamerkoor en het Bergse Mea Dulcea: "Hier in huis is altijd muziek. En Kees is iemand die altijd fluit, elke dag, tot 's avonds laat."

Morgen begeleidt Ted Kees op de piano als deze in Ittervoort in de finale staat van het Benelux Fluitconcours, het enige en dus belangrijkste concours voor niet-professionele fluitisten uit Nederland, België en Luxemburg.

Van de 42 finale-solisten, verdeeld over vijf leeftijdscategorieën, is Kees één van de slechts twee jongemannen in het verder louter uit dames bestaande gezelschap. In de voorronde scoorde hij 95,5 van de maximaal honderd punten. "Het gaat niet om de wedstrijd, het gaat om het spelen. En het juryrapport, daarmee kun je je voordeel doen."

Het lovende juryrapport sprak na de voorronde overigens van 'enthousiasme en helderheid' en van 'spanning die de solist weet vast te houden'.

Kees van der Heijdt beschouwt de dwarsfluit niet als een typisch vrouweninstrument, zegt hij. "Mannen zijn in die zin in het voordeel dat ze vaak meer kracht, meer lucht, hebben en dus harder kunnen spelen als dat nodig is."

Hij rekent ook veel mannelijke (jazz-)fluitisten tot zijn idolen, musici als Dave Valentin, Emanuel Pahud en Gary Shocker.

Maar Emily Beynon, de eerste fluitiste van het Concertgebouworkest, bewondert hij net zo goed. "Het klinkt bij haar allemaal zó perfect, ze blijft zó geconcentreerd, zo stabiel. Dat is best heel lastig, want op dit instrument hoor je elke kleine hapering."

Ofschoon hij last zegt te hebben van nervositeit, 'vooral als de mensen heel dicht op me staan bij een optreden', wil hij toch een publieksspeler worden. "Want daar gaat het om, je moet de mensen blijven boeien. Ik hou van de jazzkant, maar speel net zo lief ook klassiek. Ik wil later veel optreden, veel cd's maken, solo spelen en met een ensemble, ik wil vernieuwend zijn en ook componeren." Met dat laatste is hij al lang bezig, met het eerste trouwens ook. Hij speelt samen met zijn vader en op school, de havo voor muziek en dans in Rotterdam vooruitlopend op het beoogde conservatorium, in allerlei formaties samen met andere studenten. Hier en daar valt hij in bij symfonie-orkesten, bijvoorbeeld als de piccolo van dienst hoogzwanger is. Dus is Kees, om maar eens met een cliché te eindigen, hard op weg naar het concertpodium.